

визначення чисельності зареєстрованої зброї на руках у населення, що говорить про можливість проблематичності систематизування даних про кількість легальної зброї. Це вказує на потребу створення спеціальних органів, що займатимуться суто питанням регуляції ринку легальної зброї та її поширення серед цивільного населення.

Кравченко Вероніка Олександрівна
курсант факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування ДДУВС

Науковий керівник –
викладач кафедри тактико-спеціальної
підготовки **Волков Ю.М.**

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ БОРотьБИ З ОЗБРОЄНОЮ ЗЛОЧИННІСТЮ

Сьогодні українська держава та українське суспільство переживають стадію боротьби за нову модель суспільного розвитку, основу якої складають – політична та економічна стабільність, громадянське суспільство, права і свободи особистості.

Останнім часом зростає тенденція вчинення злочинів із застосуванням вогнепальної зброї. Це зумовлено погіршенням ситуації на сході країни та поширенням зброї із зони проведення АТО, зубожінням населення, біженством, майновою невлаштованістю, безробіттям, і так званим «законом Савченко». Значне зростання злочинності спровоковане й реформою правоохоронної системи, яка по-суті знищила безцінний кадровий апарат. Аналіз ситуації в Україні дає достатні підстави вважати що дослідження в сфері протидії озброєної злочинності залишаються актуальними.

Відповідно до статистичних даних розміщених на сайті Генеральної прокуратури України за січень-лютий 2016 року обліковано 126 кримінальних правопорушень з використанням вогнепальної зброї, за січень-лютий 2017 року обліковано 100 подібних кримінальних правопорушень. Всього за січень-лютий було обліковано 228 кримінальних правопорушень учинених з використанням зброї та боєприпасів.[1]

У зв'язку із визначеними передумовами виникає необхідність в удосконаленні організації та тактики виявлення, блокування, нейтралізації, усунення причин та умов даної проблематики. Зокрема, покращенню контролю сприяло б створення нових норм складовими елементами якого мають бути положення щодо запобігання незаконного обігу зброї в цілому та на міждержавному рівні. Також не слід забувати про широкі можливості соціальної реклами, удосконалити комплекс різноманітних заходів, що охоплюють різні контролюючі дії щодо обігу зброї.

Аналіз визначення поняття «вогнепальна зброя» дає підстави стверджувати, що різні погляди можна відстежити не тільки на законодавчому рівні але й в поглядах відомих науковців. Останній проект Закону України «Про цивільну зброю і боєприпаси» вказує на те, що вогнепальна зброя - це пристрій або предмет, сконструйований або пристосований для використання як зброя, з якого під впливом сили тиску, створеної продуктами горіння хімічних речовин, можуть бути викинуті кулі, металеві елементи (снаряди) для механічного ураження цілі на відстані, або поданий звуковий чи світловий сигнал. [3]

Звернемо увагу на те, що Постанова Пленуму Верховного Суду України від 26 квітня 2002 року №3 «Про судову практику в справах про викрадення та інше незаконне поводження зі зброєю, бойовими припасами, вибуховими речовинами, вибуховими пристроями чи радіоактивними матеріалами» визначає вогнепальну зброю як зброю, для проведення пострілу з якої використовується сила тиску газів, що утворюється при згоранні вибухової речовини [4, с.134].

На думку М. В. Салтевського, вогнепальна зброя – це пристрій в якому для вильоту кулі з каналу ствола використовується енергія хімічного розкладання вибухових речовин [2, с. 230].

В свою чергу П.Д. Біленчук, А.В. Кофанов, О.Ф. Сулява дотримуються думки, що вогнепальна зброя - це зброя призначена для механічного ураження цілей на відстані снарядом, який отримав направлений рух за рахунок використання енергії пороху або іншого заряду і відповідає трьом критеріям: вогнестрільності, надійності і зброярності [5, с. 27].

М.В. Фігурський пропонує свій підхід для визначення поняття. Вогнепальна зброя – це механічний пристрій, конструктивно та функціонально призначений для багаторазової дії з метою ураження цілі на відстані снарядом, який вилітає з каналу ствола та отримує направлений рух за рахунок використання енергії, що утворюється в результаті згорання пороху або іншого заряду [6, с. 216]. На нашу думку, більш вдалою є саме ця дефініція. Це пов'язано з тим, що вона точно підкреслює мету вогнепальної зброї, окреслює її зміст, більш точно описує її сутність.

Підсумовуючи вказане вище, слід зазначити, що в Україні існує досить значна проблема незаконного обігу зброї, що породжує вчинення кримінальних правопорушень з її застосуванням. Це пов'язано насамперед з політичною, економічною, соціальною ситуацією в країні. Ефективність проведення превентивних заходів залежить від багатьох факторів, тому дієвість правоохоронних органів в значній мірі залежить від вдосконалення процесу їх функціонування на основі теоретичних розробок способів та прийомів проведення таких заходів та вдосконалення існуючого законодавства.

1. Генеральна прокуратура України статистичні дані боєприпаси [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.gp.gov.ua/ua/stat.html>.

2. Салтевський М.Ф. Криміналістика (у сучасному викладі): Підручник.- К.: Кондор,

2008. - 588с., 32іл.

3. Проект Закону «Про цивільну зброю і боеприпаси» [Електронний ресурс].– Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=52809.

4. Постанова Пленуму Верховного Суду України в кримінальних справах [текст]: Станом на 19 вересня 2012 р. - К.: «Центр учбової літератури», 2012. - 450с.

5. Біленчук П.Д. Зброезнавство: правові основи обігу вогнестрільної зброї : монографія / П.Д. Біленчук, А.В. Кофанов, О.Ф. Сулява. - Київ: Міжнар. агенція "Beezone", 2004. - 464 с.

6. Фігурський М.В., Нікорак О.Ю. Вогнепальна зброя як об'єкт судової балістики: дискусійні питання [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://pravoisuspilstvo.org.ua/archive/2015/4_2015/part_2/4-2_2015.pdf.

Манік Юлія Анатоліївна
курсант факультету підготовки
фахівців для органів досудового
розслідування ДДУВС

ОБМЕЖЕНИЙ ДОСТУП ІНФОРМАЦІЇ В ОРГАНАХ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

Одним із важливих завдань, що входить до компетенції діяльності органів Національної поліції є здійснення державної політики у сфері охорони державної таємниці. Працівники поліції працюють з інформацією різного роду, зокрема і з інформацією з обмеженим доступом, яка не підлягає широкому розповсюдженню так, як відповідно до ст.1 ЗУ « Про державну таємницю» може завдати шкоди національній безпеці України та які визнані у порядку, встановленому цим Законом, державною таємницею і підлягають охороні державою. [2]

До органів Національної поліції належать такі види інформації з обмеженим доступом як службова та таємна інформація. До службової інформації згідно до ст.9 ЗУ «Про доступ до публічної інформації» належать відомості, що містяться в документах суб'єктів владних повноважень, які становлять внутрівідомчу службову кореспонденцію, доповідні записки, рекомендації, якщо вони пов'язані з розробкою напряму діяльності установи або здійсненням контрольних, наглядових функцій органами державної влади, процесом прийняття рішень і передують публічному обговоренню та/або прийняттю рішень зібрана в процесі оперативно-розшукової, контррозвідувальної діяльності, у сфері оборони країни, яку не віднесено до державної таємниці. [3] Ці відомості перебувають у володінні або розпорядженні органів Національної поліції і пов'язані з покладеними на них завданнями і здійсненням наданих повноважень.

Таємною є інформація, що містить державну, професійну, банківську таємницю, таємницю досудового розслідування та іншу передбачену законом таємницю. Тобто це відомості, які перебувають у володіння або розпоряд-